

ДО УКРАЇНЦІВ

Я запитую в себе, питаю у вас, у людей,
Я питаю в книжок, роззираюсь на кожній сторінці:
Де той рік, де той місяць, той проклятий тиждень і день,
Коли ми, українці, забули, що ми – українці?

І що в нас є душа, повна власних чеснот і щедрот,
І що є у нас дума, яка ще од Байди нам в'ється,
І що ми на Вкраїні – таки український народ,
А не просто юрба, що у звітах населенням зветься.

І що хміль наш – у пісні, а не у барилах вина,
І що щедрість в серцях, а не у магазинних вітринах,
І що є у нас мова, і що українська вона,
Без якої наш край – територія, а не Вкраїна.

Я до себе скажу і до кожного з нас: – Говори!
Говоримо усі, хоч ми й добре навчилися мовчати!
Запитайте у себе; відколи, з якої пори
Почали українці себе у собі забувати?

Запитаймо про те, як ми дружньо дійшли до буття,
У якому свідомості нашій збагнути незмога,
Чом солодшим від меду нам видався чад забуття
Рідних слів, і пісень, і джерел, і стежок від порога?

Українці мої! То вкраїнці ми з вами – чи як?
Чи в «моголах» і смерті судила нам доля пихата?
Чи в могили й забрати судилось нам наш переляк,
Що розцвів нам у душах смиренністю «меншого брата»?

Українці мої! Як гірчать мені власні слова...
Знаю добре, що й вам вони теж – не солодкі гостинці,
Але мушу сказати, бо серце, мов свічка, сплива,
Коли бачу, як люто себе зневажають вкраїнці.

Українці мої! Дай вам боже і щастя і сил,
Можна жити й хохлом, і не згіркне від того хлібина.
Тільки хто ж колись небо нахилить до ваших могил,
Як не зраджена вами, зневажена вами Вкраїна?...

Віктор БАРАНОВ

БАНДЕРІВЦІ

Ніде при хаті не знайшовши схрону,
Не тямлячи, кого й за що клене,
Уперше «охрестив» мо.с.каль з району
Бандерівцем трирічного мене.

Впросився якимось я, мале, зелене,
За мамою до Львова на пів дня.
«Бандерівець!» – штовхнувшись попри мене,
Ошкірилось кудлате шпаненя.

Як я тужив за домом сиротливо,
Бо з перших днів до львівських шкіл не звик,
«Бандерівець...» – дивився співчутливо
На мене наш директор-фронтовик.

На сірих сходах університету
За чесно приобіцяних сто грам
Сумний сексот признався по секрету,
Що як бандерівець я знаний т а м.

В тайзі, в краях, що їх нема на мапі,
Як я московську службу відбував,
«Кусок» нездалий, су.к.а Ваня Цапін
Бандерою мене постійно звав.

Бандерівець, бандера, бандерівець....
І так тривало понад сорок літ.
Аж ось нарешті день, як чорнобривець,
Вінчає сірий український світ.

Хто, як не ми? Коли, якщо не нині?
Кого провчати, як не вражу чадь?..
В могили братській – у глинянській* глині
Про це мені брати мої кричать.

А ще в тій глині, у кривавім глеї,
Устами героїчної доби
Кричать брати, що нам в ім'я ідеї
Єднатись треба духом боротьби.

Вставаймо, вічні революціонери,
Під кольори бандерівських знамен,
Бо хоч-не-хоч, а іменем Бандери
Всіх українців хрещено здавен.

Тож не відхрещуймося від нього, як останні,
Він в наших душах наймита зборов.
Панове, ВОЛЯ – ТО ПРИМХЛИВА ПАНІ,
ІЙ ДО СМАКУ ЛИШ ВРАЖА, ЗЛАЯ КРОВ!....

Тому я вірші ці в прийдешню еру
Вихрипую зі зболених грудей:
О ГОСПОДИ! ЩЕ РАЗ НАМ ДАЙ БАНДЕРУ! –
ВІН ТАК ПОТРІБЕН – НИНІ!... МОЛОДИЙ!...

Богдан СТЕЛЬМАХ

*Глиняни – селище на Львівщині, де в братській могилі перезахоронені полегли українські повстанці, серед яких і четверо Стельмахів з Туркотина, рідного села Богдана Стельмаха. Їм, своїм стриям і братам, присвячено з-поміж іншого вірш поета «Повстанці», який подам в коментарі.

